

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 02.03.2006
KOM(2006) 87 endelig

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN

Mere, bedre og hurtigere EU-udviklingsbistand

INDLEDNING

I perioden forud for FN-topmødet i september 2005 forpligtede donorsamfundet på højniveauforummet i Paris i marts 2005 sig til at gennemføre en radikal ændring af sin praksis og dermed forbedre virkningen af sine aktiviteter og hjælpe med til at gennemføre et kvalitativt skridt fremad for at kunne opfylde millenniumsudviklingsmålene. Som et resultat heraf opstillede EU (medlemsstaterne og Kommissionen, herunder 10 nye medlemsstater som kommende donorer) vidtrækkende mål, både som individuelle donorer og som kollektiv gruppe. Ud fra et fast ønske om at sætte gang i den internationale dagsorden og således påtage sig en del af opgaven tildelte EU en større nyttevirkning af udviklingsbistanden en central rolle i sin udviklingsstrategi og forpligtede sig dermed konkret til at øge effektiviteten af støtten.

Dette sæt beslutninger udgør en udtømmende liste af detaljerede og konkrete foranstaltninger, som skal udvikles og gennemføres inden udgangen af 2010. Med udgangspunkt i de erfaringer, der er gjort på dette område, og på grundlag af partnerlandenes gode praksis og forventninger har de et fast holdepunkt i Paris-erklæringens principper vedrørende harmonisering, medbestemmelse, tilpasning og resultatforvaltning. Disse tilsagn skal nu omsættes i konkrete tiltag, og EU må straks fokusere på gennemførelsen heraf under behørig hensyntagen til hvert enkelt lands særlige forhold.

Del I i denne handlingsplan opsummerer i ét samlet dokument de ni tidsbundne foranstaltninger, som EU som en gruppe nu skal gennemføre.

Del II i handlingsplanen præsenterer de fire første foranstaltninger, der allerede er blevet udviklet, og som straks vil kunne vedtages og gennemføres i en række udvalgte partnerlande.

Del III i handlingsplanen beskriver de fem resterende foranstaltninger, der skal udvikles i løbet af 2006 og gennemføres i praksis inden udgangen af 2010.

Det skal bemærkes, at to af de foranstaltninger, der umiddelbart kan gennemføres, og som indgår i handlingsplanen, præsenteres i detaljer i to særskilte meddelelser (meddelelse om udviklingsfinansiering og udviklingsbistandens nyttevirkning og meddelelse om en fælles programmeringsramme). Disse tre dokumenter udgør tilsammen en "**nyttvirkningspakke**" for udviklingsbistanden, som forelægges Rådet og Parlamentet.

Tabel 1. Oversigt

Søjle 1 <u>Analyse af EU's udviklingsbistand</u>	Søjle 2 <u>Gennemførelse af Paris-dagsordenen</u>	Søjle 3 <u>Fremme af den europæiske konsensus om udvikling</u>
<i>Donoratlask</i> (umiddelbart gennemførlig foranstaltning)	<i>Køreplaner</i> (umiddelbart gennemførlig foranstaltning)	<i>Arbejdsdeling</i> (kortsigtet foranstaltning)
<i>EU-kompendium</i> (kortsigtet foranstaltning)	<i>Fælles programmering</i> (umiddelbart gennemførlig foranstaltning)	<i>Samfinansiering</i> (kortsigtet foranstaltning)
<i>Overvågningsmekanismer</i> (umiddelbart gennemførlig foranstaltning)	<i>Fælles ordninger</i> (kortsigtet foranstaltning)	<i>EU's vision</i> (kortsigtet foranstaltning)

DEL I OPFØLGNING AF EU'S TILSAGN

EU's tilsagn med hensyn til udviklingsbistandens nyttevirkning kan opdeles i tre sammenhængende søjler, der henholdsvis fokuserer på:

- (1) en gennemsigtig og videnbaseret kortlægning og overvågning af EU's aktiviteter
- (2) gennemførelse af vore kollektive tilsagn som vedtaget i Paris-erklæringen om harmonisering og tilpasning
- (3) gennemførelse af de foranstaltninger, der er omhandlet i søjlen vedrørende nyttevirkningen af udviklingsbistanden, og som indgår i EU's nye strategiramme som fastsat i den nye udviklingspolitiske erklæring ("den europæiske konsensus") og i EU's strategi for Afrika.

SØJLE 1: ANALYSE AF EU'S UDVIKLINGSBISTAND

En løbende undersøgelse af vore aktiviteter er en væsentlig betingelse for at udføre en videnbaseret analyse af vore succeser og fiaskoer, hvoraf vi kan lære, hvorledes vi rationelt og bedst muligt kan omlægge vore aktiviteter og metoder. En sådan åben analyse af vores udviklingsbistand skylder vi vore vælgere og den offentlige mening af hensyn til gennemsigtheden, men den danner også et vigtigt grundlag for udformningen af vores strategiske tænkning.

Bedre kortlægning af udviklingsbistanden

Den første udgave af EU's donortlas viste to tendenser: for det første en koncentration af bistand i visse "attraktive" lande og sektorer, hvilket skabte "forældreløse" eller glemte lande og sektorer, og for det andet en fragmentering af aktiviteterne i "yndlingslande og -sektorer" med deltagelse af en lang række aktører og gennemførelse af projekter i beskeden målestok.

Donoratlasset må derfor udvikles yderligere, så man omsætter analysen til operationelle principper for tilrettelæggelsen og forbedringen af vores arbejdsdeling og dermed opnår en endnu mere præcis og specifik vurdering, samtidig med, at man bibeholder en synlig profil over for offentligheden.

Gennemgang af EU's regler på udviklingsbistandsområdet

Den internationale dagsorden for nyttevirkningen af udviklingsbistanden fremmer i stadig større grad fælles aktiviteter og synergier mellem udviklingsaktører.

Det primære formål hermed er at give vore partnerlande så vel som andre udviklingsaktører et let tilgængeligt overblik over de gældende regler og procedurer i samtlige medlemsstater. En sådan konsolidering af EU-medlemsstaternes donorordninger vil kunne samles i forskellige kompendier. De vil blive betragtet som et samlet, operationelt bogværktøj, der vil lette arbejdet for enhver operatør (hvad enten det drejer sig om en embedsmand i et partnerland, en smv eller en ngo), som har brug for at kende og forstå vore regler. Gennem en kortlægning af de forskellige byggelementer vil kompendierne også kunne tjene som grundlag for iværksættelse af fremtidige tiltag vedrørende harmonisering og forenkling.

Overvågning af overholdelsen af vore løfter

I Paris-erklæringen enedes donorer og partnerlande om at indføre en overvågningsmekanisme uden dermed at ville skabe en parallel "overvågningsindustri". For at sikre, at reformerne og den hastighed, hvormed de blev udført, fortsatte, gav EU sin fulde støtte til en stærk, men realistisk overvågningsproces, både på internationalt plan for så vidt angår de mål, som donorsamfundet kollektivt er enedes om, og på EU-plan, for så vidt angår vore egne yderligere tilsagn og bidrag.

SØJLE 2: UMIDDELBAR GENNEMFØRELSE AF FORANSTALTNINGER

Gennemførelsen af vore kollektive bidrag til FN's millenniumstopmøde i september 2005 udgør en afgørende blåstempling af de internationale bestræbelser, der er blevet udført de sidste to år for at sikre udviklingsbistandens nyttevirkning, og som blev formelt vedtaget gennem Paris-erklæringen fra februar 2005 om harmonisering og tilpasning. Denne pakke af EU-tilsagn var baseret på de oprindelige henstillinger i rapporten fra ad hoc-arbejdsgruppen vedrørende harmonisering, der blev formelt vedtaget gennem Rådets konklusioner (almindelige anliggender) fra mødet i november 2004.

Støtte til lokale koordineringsprocesser

I "køreplanen" anføres konkrete harmoniseringsspørgsmål (udvalgt blandt en række mulige tiltag), som kræver, at alle EU-donorer, der er aktive i et givet land, gennemfører dem. Køreplaner skal ikke opfattes som erstatning for landestyrede handlingsplaner om harmonisering og tilpasning, men snarere som et instrument til fastlæggelse af områder, hvor EU-donorer kan hjælpe med at styrke eksisterende lokale processer, hvad enten de er regeringsstyrede eller donorstyrede, eller om nødvendigt indføre dem ved at gå ud over de eksisterende initiativer.

Udvikling af en fælles flerårig programmeringsramme

Idéen bag den fælles programmeringsramme er at skabe en mekanisme, som er kompatibel med de eksisterende nationale planer og forløb, som er åben for andre donorer, og som tilbyder en ramme, inden for hvilken man kan omgruppere de byggelementer i medlemsstaternes systemer, der udfører samme funktion, og derved nedbringe vore programmeringsomkostninger. Rammen skal omfatte elementer såsom en faktuel landeprofilbeskrivelse, en generel analyse af situationen, donormatricer og en analyse af samspillet mellem EU's politikker. Den bør på mellemlangt sigt give donorerne mulighed for at udarbejde et kollektivt strategisk svar på de udfordringer, der fremgår af den fælles landeanalyse, og på langt sigt bane vejen for en potentiel fælles programmering. Drøftelserne af dette punkt går allerede langt tilbage, idet Rådet udarbejdede principperne, indholdet og tidsplanen for den fælles programmeringsramme i november 2004 og efterfølgende i henholdsvis april og november 2005.

Udvikling af fælles lokale ordninger

Disse ordninger, som i Rådets konklusioner kaldes fælles finansielle ordninger, tager sigte på at fremme én dialog og udbetalings- og rapporteringsmekanismer på landeniveau mellem donorsamfundet og partnerlandet gennem vedtagelse af et formelt dokument. Der findes enkelte interessante eksempler fra det virkelige liv som f.eks. i Zambia og Mozambique, hvor man hovedsagelig baserer sig på budgetstøtte og SWAP-transaktioner. Disse eksisterende

produkter har vist sig at være meget effektive med hensyn til at reducere transaktionsomkostningerne og den byrde, der væltes over på partnerlandet, og til at skabe gode og bæredygtige arbejdsrelationer mellem donorerne og endelig til at hjælpe med hensyn til arbejdsfordelingen. Målet er at udvikle en fælles skabelon, der kan tilpasses de enkelte landes særlige karakteristika.

SØJLE 3: FREMME AF DEN EUROPÆISKE KONSENSUS OM UDVIKLING

Den nye udviklingspolitiske erklæring, den såkaldte "Europæiske konsensus om udvikling", der blev vedtaget i december 2005, fremhæver nyttevirkningen af EU's udviklingsbistand som et afgørende element i den fælles vision. I EU's strategi for Afrika, der blev godkendt af Det Europæiske Råd ved samme lejlighed, slås der også til lyd for en hurtig og uafbrudt gennemførelse af nyttevirkningsdagsordenen i Afrika. Denne nye politiske ramme omfatter:

- (i) en bedre arbejdsdeling, som tager sigte på større komplementaritet og på sikring af et minimum af EU-tilstedeværelse i svage lande og især i "forældreløse", dvs. glemte lande
- (ii) flere fælles aktioner gennem en mere omfattende anvendelse af samfinansiering, hvor man udnytter de nye medlemsstaters erfaringer, samtidig med, at man letter deres overgang til status som ny donor
- (iii) en styrkelse af EU's input og virkning på grundlag af de principper og spørgsmål, som er blevet belyst gennem den europæiske konsensus.

Bedre arbejdsdeling

Den alt for store fragmentering af udviklingsbistanden har ført til spredning, overlappning og endda kontradiktoriske forhold i bistandsaktiviteterne, hvorved den potentielle virkning er blevet reduceret på grund af ophobning af overflødige administrative udgifter og øgede økonomiske byrder, der er blevet væltet over på partnerlandene. En styrkelse af komplementariteten i vore aktiviteter er nøglen til en forbedring af udviklingsbistandens nyttevirkning. Gennem vedtagelsen af Paris-erklæringen er donorerne enedes om at gøre fuld brug af deres respektive komparative fordel, samtidig med, at de respekterer partnerlandets ejerskab med hensyn til, hvorledes man opnår større komplementaritet.

Det er derfor målet at styrke arbejdsdelingen både mellem landene, på landeniveau og på regionalt niveau, hvilket indbefatter udfordringer af forskellig art. Disse skal tages op med stor omhu, især hvad angår politisk pres, manglende synlighed og manglende muligheder. I denne sammenhæng skal man være særlig opmærksom på de nye medlemsstaters begyndende donoraktiviteter.

Flere fælles EU-aktiviteter

EU har besluttet sig til at udvikle flere fælles aktioner. Dette initiativ har til formål at definere en strategisk tilgang til samfinansiering, som vil give en væsentlig del af EU-midlerne en katalysatorrolle med hensyn til at fremme udviklingen af flere fælles aktiviteter. Endvidere vil den planlagte stigning i udviklingsbistanden i de næste par år især øge mængden af bilateral udviklingsbistand. Dette vil give anledning til visse administrative forvaltningsproblemer i medlemsstaterne. I denne forbindelse er det vigtigt at undgå at skabe overflødige yderligere administrative strukturer.

Ud over at definere et ”aktivt tilbud fra Europa-Kommissionen” (hvor EU-midler kunne medfinansiere fælles aktiviteter) er det også vigtigt at definere et ”passivt tilbud fra Europa-Kommissionen”, hvorigennem nationale midler kunne kanaliseres administrativt gennem Kommissionen og anvendes til samfinansierede aktioner, der er forbundet med nationalt ejede og vedtagne aktiviteter. Endelig er de nye medlemsstater i stadig stigende grad ved at udvikle deres egne aktiviteter på dette område. Den foreslåede strukturerede samfinansieringstilgang bør søge at støtte denne ekspansion.

Styrkelse af EU's vision om udviklingsbistand

Den politiske og intellektuelle virkning af EU's finansielle bidrag til udviklingsbistand er endnu ikke blevet fuldt anerkendt og anvendt. Formålet med denne foranstaltning er at styrke EU's politiske og analytiske rolle gennem konkrete tiltag. Den sigter mod at stimulere debatten i EU om udvikling og fremme af bedste praksis. EU besidder potentialet til at fungere som en intellektuel hjørnesteen gennem en styrkelse af det kollektive input og af opfattelsen af et specifikt EU-donorsamfund.

2006: SANDHEDENS TIME

Det er vigtigt, at vore løfter hurtigt omsættes i konkrete tiltag og viser deres virkning inden udgangen af 2010. EU har endvidere som andre donorer sagt ja til at mødes på et tredje højniveaumøde i Ghana i 2008 og evaluere, hvilke fremskridt der da vil være gjort med hensyn til gennemførelsen af de respektive bidrag til harmoniseringsdagsordenen. Det er derfor vigtigt, at der senest på det tidspunkt foreligger en samlet virkning af relevante resultater. For at kunne leve op til disse løfter og de forventninger, de har skabt, indeholder denne handlingsplan derfor for hver af de ni foranstaltningers vedkommende en oversigt over de indikative, pragmatiske og realistiske resultater, der skal være nået i 2010, så vel som midtvejsmål for 2008.

At iværksætte endnu et pilotprojekt ville kun være endnu en undskyldning for ikke at få dagsordenen gennemført og dermed komme videre. Når man vedtager verdensomspændende processer, er det særligt vigtigt at gennemføre dem på en realistisk måde under hensyntagen til de særlige lokale forhold. I handlingsplanen foreslår vi derfor at støtte og overvåge gennemførelsen af de relevante foranstaltninger i et begrænset, men relevant antal lande, hvorved vore tilsagn bliver konkrete og synlige.

DEL II UMIDDELBART GENNEMFØRLIGE FORANSTALTNINGER

I denne anden del af handlingsplanen henvises der til fire foranstaltninger, der allerede er klar til umiddelbart at blive vedtaget i 2006. De svarer til de parallelle forslag, der vil blive forelagt Rådet og Parlamentet i foråret 2006. Handlingsplanen indeholder ikke nogen detaljeret omtale af deres indhold, men fokuserer snarere på de mål, der skal nås gennem en gradvis gennemførelse.

Foranstaltning 1 - Donoratlas

Det reviderede EU-donoratlas II består af fem komponenter:

(i) En EU-årsberetning

For at øge offentlighedens kendskab til EU's udviklingsbistand vil denne EU-årsberetning fremlægge vore kollektive udfordringer samt vore fælles og/eller individuelle, men koordinerede responser. Den vil endvidere på en synlig og positiv måde fokusere på de projektaktiviteter, som hver af EU-donorerne udfører (medlemsstaterne og Kommissionen). Den vil fremover blive udsendt årligt, første gang i 2006.

(ii) Et forbedret donoratlas

I et kommende bind I vil det eksisterende atlas blive revideret og ajourført i samarbejde med medlemsstaterne og OECD/DAC inden midten af 2006.

(iii) Fokus på en ny region

I et kommende bind II vil der for første gang blive fokuseret på Vestafrika i atlasset, hvilket skal ses som en opfølgning af EU's strategi for Afrika. Det vil blive tilstrækkeligt detaljeret til at danne grundlag for en virkelig debat om arbejdsdeling, og det vil indeholde en mere dybdegående og specifik analyse af de regionale processer, der er ved at opstå. Hver sjette måned vil der udkomme yderligere bind med anden regional fokus, således at hele udviklingsverdenen dækkes på mellemlangt sigt.

(iv) Kortlægning på landeniveau

Det er vigtigt, at kortlægningen af udviklingsbistandsbehovet udføres på landeplan og dækker alle de donorer, der er aktive i det pågældende land. Der er derfor blevet udviklet modeller i tre af de fire EU-pilotlande: en partnerstyret model i Nicaragua, en donorstyret model i Mozambique og en EU-styret model i Vietnam. Denne praksis vil blive udbredt til alle signatarlandene af Paris-erklæringen inden 2008.

(v) Kommende donorer

Der er nye aktører på vej frem, og de vil få indflydelse på udviklingssamfundet, som vi kender det. I en igangværende undersøgelse ser man således nærmere på de større kommende donoreres aktiviteter (BRICS-landene, dvs. Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika). Europa-Kommissionen foreslår, at der indledes en EU-udviklingsdialog med disse lande i 2006.

Foranstaltning 2 – Overvågning af EU- og DAC-processerne

Overvågningen skal dække to sæt tilsagn. Det første vedrører de internationale mål, som blev vedtaget af alle deltagere, donorer og støttemodtagere på mødet i Paris, herunder de mere ambitiøse yderligere mål, som EU har forpligtet sig til at opfylde¹. Det andet drejer sig om EU's bidrag i form af konkrete operationelle EU-foranstaltninger som gruppe betragtet.

(i) Det første sæt tilsagn

Disse tilsagn vil blive overvåget ved hjælp af de mekanismer, der for øjeblikket er ved at blive opstillet gennem OECD/DAC's joint venture vedrørende overvågning. Overvågningen dækker alle donorer og partnerlande og vil blive baseret på landestyrede undersøgelser, hvor fremskridtene måles i forhold til Paris-erklæringen. De undersøgelsesindikatorer, der skal anvendes, vil blive prøvet i felten i 2006 i Cambodja, Ghana, Nicaragua, Senegal, Sydafrika og Uganda. For at undgå yderligere forsinkelser må EU skubbe på, så man sikrer sig en hurtig og uafbrudt gennemførelse af Paris-erklæringen.

(ii) Det andet sæt tilsagn

Fra 2006 og fremover vil EU's konkrete operationelle foranstaltninger blive overvåget gennem årsberetningen om opfølgningen af Monterrey-konferencen, hvor der gøres status over opfyldelsen af løfter på EU-niveau, både med hensyn til udviklingsbistandens omfang og hvad angår dens effektivitet.

Denne foranstaltning er genstand for en særlig meddelelse og et arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, som vil blive forelagt Rådet og Parlamentet parallelt med denne handlingsplan.

Foranstaltning 3: Køreplaner

De eksisterende køreplaner sikrer en relevant dækning af udviklingslandene. Køreplanerne er indbyrdes forskellige, men de fleste viser positiv fremgang og høje forventninger. Besvarelserne kan opdeles i følgende fire landekategorier:

- (1) lande, hvor en køreplan ikke tilfører nogen merværdi
- (2) lande, hvor der endnu ikke er vedtaget nogen køreplan
- (3) lande, hvor man er i færd med at indlede en lokal proces og/eller indføre en EU-køreplan
- (4) lande, hvor man har iværksat en lokal proces og/eller en EU-køreplan.

En første analyse viser, at det vil være nødvendigt at sætte yderligere gang i en lang række processer. I samarbejde med partnerlandene og andre donorer må man hurtigt finde ud af, hvorledes man opvurderer køreplansprocessen, hvordan man styrker og fordeler ansvaret for overvågningen og hvordan man håndterer den voksende ODA på regionalt plan.

¹ (i) at stille kapacitetsopbygningsbistand til rådighed via koordinerede programmer, som i højere grad gør brug af flerdonorordninger; (ii) at formidle 50 % af støtten til staten via modtagerlandenes egne systemer, bl.a. ved at øge procentdelen af den bistand, der ydes i form af budgetstøtte eller sektorordninger; (iii) at undgå at oprette nye projektgennemførelsesafdelinger; (iv) at halvere antallet af ukoordinerede missioner.

Udarbejdelsen af køreplaner skal være afsluttet inden udgangen af 2006. Alle mål i køreplanerne skal være nået inden udgangen af 2010.

Det foreslås derfor, at man fra 2006 og fremover afholder tekniske seminarer med regelmæssige mellemrum for at evaluere processerne, tilrettelægge en arbejdsdeling vedrørende den operationelle opfølgning og opstille kvalitative mål for gennemførelsen. Herudover bør man indføre en ordning for konstant støtte og overvågning i de tolv lande, hvor gennemarbejdede køreplaner enten er indført eller skal til at iværksættes (dvs. Bangladesh, Burkina Faso, Etiopien, Ghana, Indien, Jordan, Kenya, Mali, Mozambique, Nicaragua, Sydafrika og Vietnam).

Der udarbejdes en særskilt rapport om denne foranstaltning.

Foranstaltning 4 - Fælles programmeringsramme

I den første undersøgelse analyserede man et kompendium af nationale programmeringsdokumenter, hvor man afdækkede overlapninger og fandt frem til fælles byggeelementer. I den anden undersøgelse analyserede man de konklusioner, der kunne drages af eksisterende tilfælde i marken, især den fælles bistandsstrategi, der var blevet udviklet i Uganda, Tanzania og Zambia. I den tredje undersøgelse lagde man hovedvægten på den aktuelle programmering i Uganda og ønskede samtidig at vise, hvorledes en fremtidig fælles programmeringsramme kunne komme til at se ud i et givet land. Ved hjælp af denne ramme var det muligt at visualisere det potentielle resultat og udbytte uden at glemme de lokale udfordringer og specifikke forhold. Resultaterne af disse undersøgelser blev drøftet med medlemsstaterne i 2005 og dannede efterfølgende grundlaget for Kommissionens forslag til en flerårig fælles programmeringsramme.

Denne programmeringsramme skulle kunne vedtages midt i 2006 og gennemføres på en pragmatisk, progressiv og ”opportunistisk” måde, dvs. at programmeringscyklussen for Mozambique, der omfatter 12 donorer, for øjeblikket er ved at konvergere, hvilket udgør en enestående chance. Vi foreslår derfor, at der samtidig med, at der opretholdes en verdensomspændende tilgang, skal fokuseres på gennemførelsen i et begrænset antal lande ved at anvende følgende enkle udvælgelseskriterier:

- (1) Lande, hvor der findes en national fattigdomsstrategi
- (2) Lande, hvor mindst to EU-donorer vil starte ny programmering i 2006-2007
- (3) Lande, hvor der er tilstrækkelig lokal koordineringskapacitet.

Dette vil føre til en foreløbig liste af lande (Bangladesh, Burkina Faso, Etiopien, Ghana, Haiti, Mali, Mozambique, Nicaragua, Rwanda, Senegal, Sydafrika, Tanzania, Vietnam, Uganda og Zambia), hvor vi kunne foreslå, at man påbegyndte gennemførelsen af den fælles programmeringsramme inden udgangen af 2008. Elleve af landene er afrikanske, og dette er i overensstemmelse med den umiddelbare gennemførelse af dagsordenen for Afrika vedrørende udviklingsbistandens effektivitet, som det fremgår af EU's strategi for Afrika. Der er ét land yderligere, nemlig Haiti, hvor man har foreslået at kombinere denne proces med de specifikke forhold i et svagt land. I lande, hvor den fælles donorbistandsstrategi er blevet indledt (dvs. Tanzania, Uganda og Zambia), er det vigtigt, at den fælles programmeringsramme indføres og dermed støtter disse processer.

Inden udgangen af 2010 skulle det være muligt at udvide den fælles programmeringsramme til også at omfatte alle resterende AVS-lande samt alle de lande, der har undertegnet Paris-erklæringen.

Denne foranstaltning gøres til genstand for en særskilt meddelelse, som vil blive forelagt Rådet og Parlamentet samtidig med fremlæggelsen af denne handlingsplan.

DEL III ENDELIG GENNEMFØRELSE AF DAGSORDENEN

Denne tredje del af handlingsplanen drejer sig om de fem resterende foranstaltninger, der skal udvikles yderligere inden udgangen af 2006.

Foranstaltning 5 – Operationel komplementaritet

I rapporten fra ad hoc-arbejdsgruppen vedrørende harmonisering gives der - i form af et udvalg af tiltag – vejledning i, hvorledes man udvikler en operationel EU-strategi for komplementaritet. Kommissionen foreslår, at Rådet i midten af 2006 vedtager **enkelte retningslinjer** for en sådan operationel strategi, som baseres på de erfaringer, man har gjort med det reviderede donoratlas. Kommissionen kunne derefter med henblik på vedtagelse ved udgangen af 2006 foreslå Rådet **en række pragmatiske operationelle principper** om, hvorledes man sætter gang i arbejdsdelingen.

Når disse først er vedtaget, foreslås det at anvende disse principper i marken i forbindelse med fremtidige regionale kapitler i det reviderede donoratlas, således at én region dækkes hver sjette måned, indtil man når op på fuld dækning i 2010.

Denne foranstaltning gøres til genstand for en særskilt meddelelse, som vil blive forelagt Rådet og Parlamentet på et senere tidspunkt.

Foranstaltning 6 – Flere fælles aktiviteter: en katalysatorrolle for EU-samfinansiering

Kommissionen vil inden udgangen af 2006 foreslå en struktureret samfinansieringsmekanisme for EU-midler. I et forslag, der er opdelt i to dele, vil der findes både et ”aktivt” og et ”passivt” tilbud, og endvidere vil det omhandle principperne, kriterierne og de operationelle betingelser for en struktureret samfinansieringsmekanisme. Målet er at udvikle samfinansieringsaktiviteter med medlemsstaterne inden udgangen af 2010.

Det skal understreges, at denne foranstaltning indebærer, at den igangværende revision af alle de hindringer for samfinansiering, der for øjeblikket findes i henhold til gældende kommissionsbestemmelser, bringes til endelig afslutning. Den omfatter ændringer i finansforordningerne, i bilag IV til Cotonou-aftalen og tilføjelse af ajourførte bestemmelser i alle fremtidige forordninger, hvor Kommissionen anmoder om støtte fra Rådet. Det er af afgørende betydning, at alle hindringer er fjernet inden udgangen af 2008.

Denne foranstaltning gøres til genstand for en særskilt meddelelse, som vil blive forelagt Rådet og Parlamentet på et senere tidspunkt.

Foranstaltning 7 – Styrkelse af EU's vision

Den ”europæiske konsensus om udvikling” har understreget det nyttige i at dele analyser med andre og afholde drøftelser med dem på EU-plan med det formål at opbygge et center for

intellektuel viden om udviklingsanliggender i EU-regi. Følgende elementer vil kunne hjælpe med til at opbygge et sådant center:

(i) Et net af forskningscentre for udvikling

Selv om europæiske videncentre for udvikling har leveret betydningsfulde akademiske bidrag til debatten, forekommer de ikke desto mindre at være spredte. Denne mangel på ”samordnet” europæisk forskning og akademiske afhandlinger har lagt en dæmper på EU’s indflydelse på den generelle forskning på dette felt. Det er derfor vigtigt at sikre bedre forbindelser mellem disse centre inden for rammerne af et fleksibelt, proaktivt netværk. Dette netværk bør etableres inden udgangen af 2006 og have til opgave at bestille strategiske undersøgelser, der virker fremmende for vores tankevirksomhed og som vil styrke det akademiske input i retning af at tænke globalt. Ved udgangen af 2008 bør der således eksistere en samlet fremadrettet analytisk kapacitet i EU, der kan understøtte den vision, der kommer til udtryk i den europæiske konsensus.

(ii) Europæiske dage for udviklingssamarbejde

For øjeblikket er der ikke nogen bestemt begivenhed eller noget bestemt tidspunkt, der symboliserer EU’s analytiske bidrag på udviklingsområdet, endsiige en begivenhed, som samler alle EU-aktører. De fleste politiske partier, fagforeninger og organisationer fejrer deres "samhørighed" ved at udarbejde fremtidsplaner gennem afholdelse af ”sommeruniversiteter” eller ”temauger”. Sådanne begivenheder vil kunne hjælpe med til at udvikle den intellektuelle dynamik og konfrontation og samle forskellige samfundsaktører i et forum, der fokuserer på en fælles dagsorden.

Det foreslås derfor, at man fra 2006 og hvert år fremover afholder ”Europæiske dage for udviklingssamarbejde” for at styrke vores kollektive input og gøre vore aktioner mere effektive.

(iii) Flere fælles uddannelsesforanstaltninger

”Den europæiske konsensus” har også lagt vægt på fælles operationelle mål og metoder, der stemmer overens med faktiske forhold. Både Kommissionen og medlemsstaterne har udviklet erhvervsuddannelsesprogrammer for udviklingsaktører. Det foreslås derfor at udvikle et europæisk uddannelseskort med angivelse af relevante uddannelsesværktøjer fra både Kommissionen og medlemsstaterne; dette kort skal fremover tilbydes alle EU-medlemmer. Ordningen kan afprøves i anledning af afholdelsen af de første ”Europæiske dage for udviklingssamarbejde” i 2006 og derefter udbygges gradvis frem til udgangen af 2008.

Foranstaltning 8 – Fælles lokale ordninger

Gennem et samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne skal der hurtigt udvikles fleksible fælles lokale ordninger, der giver mulighed for tilpasning til lokale forhold; denne foranstaltning bør vedtages inden udgangen af 2006.

I 2008 kunne man således tilbyde disse ordninger til samtlige 14 lande, der har undertegnet Rom-erklæringen vedrørende harmonisering (dvs. Bangladesh, Bolivia, Cambodja, Etiopien, Fiji, Kirgisistan, Marokko, Mozambique, Nicaragua, Niger, Senegal, Tanzania, Vietnam og Zambia); disse lande var genstand for DAC-undersøgelsen om harmonisering i 2004 og har derfor et solidt grundlag, hvad angår situationen i landet.

Foranstaltning 9 – Oversigt over EU's regler på udviklingsbistandsområdet: kompendier

Der vil blive udarbejdet fire kompendier:

- (1) Kompendium om EU's regler for programmering
- (2) Kompendium om EU's udbudsregler
- (3) Kompendium om EU's regler og principper for ngo'er
- (4) Kompendium om EU's regler for subsidier

De vil alle blive udsendt ved udgangen af 2006 og revideret senere i 2008 under hensyntagen til den yderligere forenkling og regelharmonisering, der måtte have fundet sted.